

- Elmondhatná dolgozó társainak, mit jelent ez a választás.
 — Hogy-hogy mit jelent? Hát választunk. 49-ben is választottunk, most is választunk.
 — Igaza van, 49-ben is választottunk, most is választunk. Azonban több ez a választás, mint egyszerű dolog. Sokan így gondolkodnak, mint maga. Választunk, azt kész. Emlékszik még 1932-re, amikor édesapámmal együtt kubitoltak a báró úrnál?
 — Hogyne emlékeznék! — vág vissza mérgesen Papp János. Dühös lett hirtelen. Eszébe jutott a sztrájk, az öreg Bagi, a csendőrsortűz.
 — Arra is emlékszik, amikor a csendőrök fegyverrel hajtották dolgozni?
 — Emlékszem.
 — Nahát. Változott-e azóta az élet?
 — Hogy változott-e? Persze, hogy változott. 45-ben földet kaptam. Nyolc holdat. 49-ben megalakult a tszcs, beléptem. A gyerek motort kapott 51-ben. A legkisebb lányom egyetemre jár. Pista, a középső fiú, katonatiszt. Háza-mat is újra raktam. Nagyobb, mint volt. Tehenem is van. Dohog az öreg tovább.
 — Látja, ezért kell segíteni a választásnál. Ezt kell elmondani mindenkinek, akivel beszél. Érti, János bátyám?
 Papp János hátrátolja fején a kalapját, gondolkodik.
 — Értem.
 — Megteszi?
 — Meg.
 Elbúcsúznak.
 Papp János pedig elindul a csoport felé, és gondolataiban ismét átéli az életét. Az újat is, a régit is. S ahogy megy, a falu alatt hirtelen megáll. Öklével a levegőbe csap és hangosan megszólal:
 — A teremfáját. Igaza van Siposnak. Hogy megváltozott az élet... Er-ről érdemes beszélni.

BORSODI GYULA

Beszélgetés a forrással

— *Oh, de gyöngye vagy te kedves,
 fürgén futó vízerecske!
 Öntözni a Hortobágyot
 véled bizony nem lehetne!
 Mint a gulya farka kútnál, —
 száz is inna a vizébül. —
 Annyi szomjas, száraz rögnek
 hogy szolgálnál enyhülésül...?*

— *Tikkasztó a napsütés is,
 megrepéd a puszták kérge. —
 Egy nyílásba három ilyen
 kispatak is beleférne!
 Te kicsi ér, erdei ér,
 szelid őzek itatója.
 Van-e erőd, hogy egyedül
 lecsörgedezz a folyóra...?*

*Az erecske így szólt vissza,
 míg siklott a pázsit-ágyon:
 — Gyere nézd meg, hová megyek! —
 feleltem én: — no, nem bánom!
 — Ott futottunk a tölgyek közt,
 mint a szélben mozdonyszikra.
 S elfáradva értünk együtt
 le a völgybe, le a síkra.*

— *Lent a völgyben zöld kerítés
 utam állta, — nem mehettem,
 De ő futott, futott tovább,
 akár a vér az erekben.
 Csatornáról csatornára,
 újabb, újabb ágyba lépett.
 S napfényt bontó csöppjeivel
 itatta a csemetéket.*

*A piciny fák hajladoztak,
 becézgették, csókkal várták,
 Akár fészük melegében
 anyjukat a kismadárkák.
 Tarkaszoknyás lányok lesték
 — úgy folydogált, mint a lágy dal.
 Ha megrekedt, siettették;
 utat vágta a kapával...*

*És szólt az ér: — Bár nem vagyok
 hajót hordó folyam-özön.
 Ha nem is a Hortobágyot,
 de e kertet én öntözöm!
 Esztendőnként százhuszezer
 kicsi fácskát nevel nedvem.
 S örülök, hogy ily munkára
 fogott be az ember engem.*